

Térey János

NAPONTA KILOVAGOLHAT

Részlet a *Káli holtak* című regényből

Ahogy a fél tizenegyig elnyúló próbáról hazaérve kinyitok egy sört és bekapcsolom a tévét, magamat látom a képernyőn, ahogy Botondként bénázom a Káli-medencében. Az ornitológus fiú lába önállósítja magát – ő meg hagyja –, és lekanyarodik a Burnót-patak völgye felé. A karcsú víz átszeli a medencét, átkacsokaringózik ungon-berken, lecsorog a kócsagokat vendéglő mocsáron-nádason, az üdülővé alakított vízimalom alatt. Aztán, gondolom én Botond helyett, majd valahol az ábrahámhegyi strandnál fogja elérni a Balatont; de odáig már úgysem jutunk el a kamerával.

Éjfél elmúlt és nem tudok aludni, pedig holnap reggel nyolcra megyek egy interjúra.

Ott csordogál ez a sovány vízér a száraz nádcsomók között. Békák, szitakötők, apróhalak sehol. Pedig rémlik, egyszer megmutatta öregapám, hogyan rendeznek benne ezerfős találkozót a szélhajtó küszök. Egészen pontosan a nászukat ülték. Akkora csapatba verődtek az arasznyi kishalak, hogy a szélsőknek már nem jutott víz. Fönnakadtak, ott vergődtek a parti gizgazok közt. Forrongott és bugyborékkolt az egész patak.

Most mit kell látnom ma, mit kell látnia a nézőnek a Burnót vadregényes partján? Kiábrándító szárazságot. És a saját, buzgón üggyködő stábomat.

Jön Juli, lóháton. Tudom, ő minden reggel kilovagol. Intek neki is rendes káli szokás szerint. Úgy feledkezem bele a saját sorozatomba, mintha semmi közöm nem lenne hozzá. Mintha nem erre ment volna rá az egész augusztusom.

Edzőterem helyett tereplovaglás, ez Juli világa. A sorozatban eddig sohasem látott, iskolás korú gyerekek követik póniháton.

„Szia, Botond. Tudtad, mi az igazi káli élmény? Hogy élete végéig akár naponta kilovagolhat az ember anélkül, hogy kétszer ugyanarra az útra tévedne.”

„Persze, pont ezt nyilatkoztad az *Északipart Magazin*nak is.”

Úristen, ezt én improvizáltam a forgatáson, és Borombovics benne hagyta a sorozatban! Persze, hogy nem voltam ott a megnézésen. Más pedig nem apellált. Megáll az ész, föl fogom hívni Líviát. Nem, Gézát. Nem, hagyjuk, le van szarva.

„Hogy vagy?”

„Látod. Jó szarul. Bajban vagyunk.”

„Biztos, hogy a te dolgod, hogy mindent rendbe tegyél?”

„Nem biztos. De legalább nem ülök ölbe tett kézzel, mint te, Julikám, hajtogatva, nem az én dolgom, nem az én dolgom. De igenis a tiéd. Meg az enyém. Nem nézem tétlenül,

hogy valaki, akit szeretek, ez esetben Szabolcs, olyan helyzetbe keveredik, amelyik jócskán ártalmára lehet. Cselekszem. Nem csupán figyelmeztetem, hanem elrettentéssel ragadom ki a belsejét égető tűzből. Nincs vesztegetni való időm. Ég a ház, ők pedig alszanak. Betöröm az ajtót, és kirángatom őket.”

„Csak nehogy Szabolcs ebbe a rángatásba pusztuljon bele.”

Most bontottam ki a második sört a tévé előtt, pedig ilyet máskor nem szoktam csinálni.

„Figyelj, én látom szétesni egy ember életét – magyarázom éppen a tévében. – Nem vagyok pszichológus, de azért megpróbálom fölpofozni a mélypontról. A jó pásztor ott hagyta a kilencvenkilenc juhát, hogy elmenjen az elveszett egy után... És nem állt meg, amíg meg nem találta. Akkor vállára vette, és úgy vitte vissza a karám biztonságába.”

„Oké, az a jó pásztor volt, és nem te.”

„De végre azért elismered, hogy gond van? Kurva nagy gond van?”, ordítok rá.

„Igen.”

„Belátod, hogy kezdenem kell vele valamit?”

„Be én. De azért ne förmedj így rám.”

„Akkor hajrá, cselekedj.”

„Konkrétan mi történt?”

„Ráijesztettem Szabolcsra. A fenyegetettség megmérgezte a gondolkodását, és nem akartam, hogy mindörökre Barbarát tartsa a problémák forrásának.”

„És hogy fogadta, használt?”

„Akaratom ellenére balul sült el. Most még jobban fél. És kölcsönösen nem bíznak egymásban Barbival. De nem adtam föl.”

„Tudod, Alex, azokban az emberekben, akik szó nélkül túrik, hogy bokszsáknak használják őket, áldozati mentalitás alakul ki. És Szabolcs ilyen. Azt mondtad, a múltkor sikerült szellemet üznötök együtt.”

„Úgy van – bólintok. – Aztán mégis rájuk gyújtották a házat. És nem csak rájuk. Ez már a hatodik eset a medencében. És hát, a paranormális jelenségeket mindig könnyű megkérdőjelezni, de ez a tűz: tűz, nem papírszagú kitaláció.”

Amikor a képernyőn lecsatolom az övemről a megafont, apró csöngetést hallok. Beengedem Lucát, hosszú csók.

„A kételkedés olyan ajtó, amelyen át a Sátán beléphet az életedbe – magyarázom a képernyőn, Luca elkerekedő szemmel nézi. – Hogyan lehet megálljt parancsolni neki? Egy: mindenkorra dönts el, hogy lemondasz a kételkedés jogáról. Kettő: hittel valld meg, hogy Uram, teljes mértékben megbízom minden szavadban! Kopog a kétség? Tűnés! Nem engeded be. Vegyétek föl mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden nyílát!”

„Boti, miért fontos megafonba mondani Isten igéjét, miért nem elég csak gondolni rá?”

„Szerinted?”

„Gondolom, azért, mert nagy megerősítést ad, ha hallatom a hangomat.”

„Ühüm. Ha hittel kimondasz valamit, kapcsolódsz az ő teremtő logoszához. De ez csak egyetlen ok. És még?”

„Amit kimondok vagy leírok, arra később élesebben emlékszem vissza.”

„Úgy van. Harmadszor?”

„Passz.”

„Hát azért, hogy az ellenség is hallja, amit mondasz. Amikor Jézus Isten igéjét mondta a Sátánnak a pusztában, az megfutamodott előle.”

„De az Jézus volt.”

A Stáblista előtt kapcsolom ki. Valamiért nem undorral, nem is jólesően vigyorogva. Nem is a jól végzett munka örömeivel. Idegen az egész. Profi, hideg, ostoba. Miért váltam el?

És ha már: miért nem Ócsai remek *Woyzeck*jében vagyok, miért ebben a nehezen megszülető, black metállal beoltott *Haramiákban*? Lehetnénk együtt.

„Lebuktál, Botond, neked van legkisebb lábtörlőd a lépcsőházban.”

„Tévedés, csak a másodikon a legkisebb.”